

Ordfører for Forslagsstillerne i Dag, synes jeg ikke i nogen særlig Maade kunde bidrage dertil. Lovforslaget gaar vel i Udvalg, og kan den ærede Ordfører, som antagelig bliver Medlem af dette, vise Veje, hvor der var noget at gøre — han var netop inde paa, at der kunde gøres noget der — paa de Omraader, jeg har nævnt med Hensyn til sundhedsfarlige Arbejder, Børnearbejde og sligt, tænker jeg, at Tinget eller det Udvalg, som først faar med Sagen at gøre, vil vise sig meget velvilligt. Men tage Forslaget i sin Helhed, som det foreligger, tror jeg neppe, vi gøre.

N. C. Jensen: Jeg havde ikke tænkt at tage Ordet under dette Lovforslags Behandling, men da det ærede Medlem for Københavns 8de Valgkreds (Martin Olsen) gentagende paakaldte min Assistance til dette Lovforslags videre Fremme, kunde jeg ønske at gøre en kort Bemærkning dertil. Det ærede Medlem for Københavns 8de Valgkreds nævnede, at jeg forleden Dag havde talt om, at det, vi maatte søge, var at skabe social Fred. Denne Udtalelse tror jeg, at alle, der ønske en sund og god naturlig social Udvikling, ville kunne tiltræde. Det ærede Medlem for Københavns 8de Valgkreds maa vel saa mene, at dette Lovforslag, der her foreligger som et Partiforslag, er noget, der absolut i sig selv vil skabe social Fred. Men det, der helt og fuldt skal skabe Fred, skal dog vist være af den Beskaffenhed, at det bringer Ensartethed, om man vil, paa det Omraade, hvor det virker. Men jeg tror, at det ærede Medlem og hans Partifæller have været særdeles uheldige ved Udarbejdelsen af dette Forslag i Retning af at skaffe Ensartethed til Veje, i Retning af at skabe den sociale Fred, som man har tilsigtet, og jeg tror at turde støtte denne Udtalelse paa, at det ærede Medlem for Københavns 8de Valgkreds, endogsaa for at paavise det nødvendige i at skabe denne sociale Fred, maatte gribe til at gaa tilbage til Hoveritiden og søge at skræmme Gemytterne op i saa Henseende. Det, der gjorde Hoveriet saa utaaleligt, som det blev, var dette, at det blev værre og værre. Men saaledes som Tyendeforholdene ude paa Landet have været i de Aar, da det ærede Medlem og jeg have levet, have de udviklet sig i den stik modsatte Retning til Gavn og til Ære for begge Parter, saavel Tyende som Husbond, derom kan der slet ikke være Spor af Tvivl. Uagtet vi ikke hidtil have haft nogen Lov, der sætter en bestemt Grænse for Arbejdstiden, har Udvik-

lingen saa at sige de allerfleste Steder og i hvert Fald paa de Steder, hvor jeg er kendt, gaaet i den Retning, at man har faaet Arbejdstiden indskrænket ad rent praktisk og rent naturlig Vej.

Det, som det ærede Medlem og hans Partifæller tage Sigte paa i denne Lov, nemlig at skabe social Fred, skulde man altsaa gaa ud fra, maatte naas ved at give ensartede Regler for alle. Der er dog een Ting, som man i det socialdemokratiske Parti mærkværdig nok synes at have været klar over, og det er, at det ikke gaar an at foreslaa de 8 Timers Arbejdstid i Landbruget i al Almindelighed. Det kan man jo glæde sig ved, men Ensartetheden hører rigtignok op, naar man kommer til at nævne de Arbejder, der finde Sted saavel inden for Landbruget som inden for de særlige Erhverv. Jeg skal saaledes nævne, at i § 2 undtages der fra denne Lovs Bestemmelser for Landbrugets Vedkommende „huslige Arbejder samt alle Arbejder, der direkte vedrøre Avlingen af Landbrugsprodukter, saasom Pløjning, Saaning, Kreaturrøgt, Hø- og Kornhøst samt Indbjærgning deraf og desuden Hjemkørsel af Tørv“. Men der er jo for øvrigt mangfoldige andre Ting, som finde Sted i det almindelige Landbrug. Naar man saa kommer til det andet Afsnit af § 2, saa staar der: „Derimod skal den i § 1, første Stykke, nævnte Arbejdstid være gældende for Vejarbejde, Mergling, Tørveskæring, Dræning, Grøftegravning og lignende Arbejder, for saa vidt disse udføres som særligt Erhverv“. Nu gad jeg egentlig spørge, om ikke Vejarbejde, naar det udføres som Landbrugs-erhverv i sin Almindelighed og ikke som særligt Erhverv, ikke bliver det samme som, naar det udføres som særligt Erhverv. Det samme gælder Mergling, Tørvegravning o. s. v. Tror man, at man skaber Fred ved at have uensartede Regler for disse absolut ensartede Arbejder, der finde Sted under det ensartede Forhold. Jeg tror, at det ærede Medlem og hans Partifæller tage ganske fejl. Jeg tror, at Landbrugets Mænd føle, at de ere interesserede i at leve under de bedste Forhold med de Arbejdere, der staa under dem, og da det jo er utvivlsomt, at man kan faa lige saa meget udrettet i 10 Timer som i 12, naar Arbejdet gaar rask fra Haanden, saa kunde det jo for saa vidt være en Tilfredsstillelse for alle Parter, om Arbejdstiden blev indskrænket. Men der er en vis Grænse, man ikke skal overskride, og man skal ikke bilde sig ind, at man